

РЕШЕНИЕ

№ 7756

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 11.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **4831** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, [населено място] представлявано от управителя В. Т. Д., чрез адв. В. П. против ревизионен акт № [ЕГН]/11.07.2011г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С., в частта потвърдена с решение № 533/12.03.2012г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят моли за отмяна на РА по съображения за незаконосъобразност, изложени подробно в жалбата. Прилага доказателства по опис. Счита, че констатациите в РА са направени при неизяснена в цялост фактическа обстановка. Изводите се основават преди всичко на неустановен контакт с доставчиците на услуги и непредставяне на доказателства, поради което е развита хипотезата за липса на данъчно събитие и неправомерно начислен данък. В ревизионното производство са представени всички изискани документи и доказателства относно процесните доставки, по които дружеството е получател, но в нарушение на един от основните принципи на това производство — „обективност¹” органът по приходите, въпреки, че съгласно чл.3, ал.1 от ДОПК е длъжен да установи безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорностите на задължените лица, действията му не показват съобразяване с посочената норма. Не са отчетени по същество от материално-правна страна редица обстоятелства, въз основа на които правото на данъчен кредит би следвало да бъде признато. При извършените насрещни проверки на доставчиците и по отношение процедурата за връчване на

исканията за представяне на документи не са използвани всички уредени с чл. 29 от ДОПК възможности за установяване на връзка с дружествата — доставчици и не са връчвани съобщения по реда на чл.29, ал.4 от ДОПК, чрез електронно съобщение или телефакс. По този начин, органът по приходите е нарушил съществени принципи на ДОПК, а именно правото на добросъвестност, обективност, служебно начало, според които са длъжни да установят безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица, служебно да ги изяснят, когато няма искане от заинтересованите страни и добросъвестно да упражняват процесуалните си права съобразно добрите нрави.

Направените заключения в констативно - съобразителната част на РД относно реалността на фактурираните доставки от: [фирма], с ВИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Б., [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК], [фирма] с ЕИК по Булстат[ЕИК] се основават на обстоятелствата, констатирани при насрещните проверки извършени на основание чл.45 от ДОПК и преди всичко на неустановен контакт с доставчиците и непредставяне на относимите към фактурираните доставки писмени доказателства и обяснения.

Във връзка с извършените корекции на финансовия резултат по ЗКПО предвид представените в ревизионното производство доказателства, както и с възражението по ревизионния доклад за реалност на доставките, и изложените съображения в частта на оспорваните задължения по ЗДДС, жалбоподателят счита, че изводите за липса на безспорни доказателства и документална обосновааност на извършените разходи е неоснователен и несъобразен с фактичката обстановка.

Ревизиращия екип неправилно е преценил, че е извършено „заплащане на възнаграждение или обезщетение за услуги, без те реално да са осъществени“. В подкрепа на твърдението си не е представил доказателства. Не е съобразена фактичката обстановка, както и наличието на годни доказателства за осчетоводените разходи. Относно предположението на органа по приходите, че са допуснати фиктивни доставки с цел намаляване на печалбата или отчитане на загуба не са представени доказателства, не е направен анализ за сравнение и отчитане ефекта от такива стопански операции. Жалбоподателят счита, че задълженията по ЗКПО за 2004г. и 2005г. са погасени по давност. Представените първични счетоводни и търговски документи, послужили като основание за взетите стопански операции от дружеството и отчитането им като разходи за външни услуги, отговарят на изискванията по чл.7, ал.1 от ЗСч за първичен счетоводен документ. Приложен е фискален бон за платените суми в брой. Жалбоподателят счита, че липсват основания за приложение на разпоредбата на чл.23, ал.2, т.13 от ЗКПО, във връзка с чл.15, ал.3, т.2 от закона по отношение на всички отчетени разходи от дружеството въз основа на издадените фактури от посочените лица, тъй като са представили необходимите доказателства за реалност на доставките и са налице изискванията за документална обосновааност на стопанските операции, по смисъла на §1, т.34 от Допълнителните разпоредби на ЗКПО (отм.).

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ / с предишно наименование Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“/ при ЦУ на НАП, [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата

като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима.

При разглеждането на спора по същество, съдът приема следното:

Ревизионното производство започва на основание Заповед № 1000326 от 08.09.2010г., издадена от Т. Т. В. – на длъжност началник отдел „Контрол” в дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители” /СДО/ при ТД на НАП С.. Заповедта за ревизия, с която е образувано производството, е изменена със ЗВР № 1000483/13.12.2010г. и ЗВР № 1100022/14.01.2011г., издадени от Т. Т. В.. Последната е издадена въз основа на заповед № ЦУ-13/11.01.2011г., издадена от изпълнителния директор на НАП за продължаване на срока на ревизията по чл. 114, ал. 4 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА № [ЕГН]/11.07.2011г., издаден от Т. Г. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед № К 1100022/28.04.2011г. от органа, възложил ревизията.

Р. акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на процесуалните правила за осъществяване на процесуални действия от страна на приходната администрация.

В хода на ревизията на ревизираното дружество е връчено ИПДПОДЛ, изх. № 2553-03-1689/30.09.2010г., с което са изискани фактурите, по които дружеството е получател, подробно описани в РА – общо 242 броя; договори във връзка със същите, както и доказателства, като са посочени относимите такива в случай на доставки на стоки и в случай на доставки на услуги, счетоводни документи. Представени са доказателства.

В периода от образуване на производството до 18.02.2011г. са извършени насрещни проверки на доставчиците, които са отразени в ПИНП с дати в посочения период от време. След анализ на доказателствата ревизиращият екип е изготвил повторно ИПДПОЗЛ, изх. № 2553-030515/31.03.2011г. В текста на искането е отбелязано за всяка от спорните доставки какви доказателства са представени, посочени са конкретните факти, които не са доказани и е указано на ревизираното дружество да представи доказателства в тази връзка. На основание чл.56, ал.1 от ДОПК са изискани писмени обяснения относно упражненото право на данъчен кредит по отношение на доставчици, на които ИПДПОЗЛ са връчени по реда на чл.32 от ДОПК. Изискани са същевременно данни – информация за актуалните адреси, телефони и електронни адреси на доставчиците.

В отговор е получено писмо с вх. № 2553-03-515-1/11.04.2011г. с което е дадена обяснителна записка и писмени доказателства. Дружеството не е представило информация за актуални адреси на доставчиците.

В резултат на извършената ревизия е извършена корекция на декларираният резултат по ЗДДС за данъчните периоди от 01.01.2007г. до 31.07.2010г.

Извършена е и корекция на декларираните резултати с годишните данъчни декларации по ЗКПО за периодите от 01.01.2004. – до 31.12.2009г. като е определен

допълнително корпоративен данък в общ размер на 371 071,11 лв. и лихви в размер на 149 348,56 лв. при деклариран от задълженото лице КД в общ размер на 15 795,39 лв.

Корекцията на резултатите за посочените данъчни периоди и видове задължения се дължи на непризнат данъчен кредит в общ размер на 747 654,84 лв. и непризнати разходи в общ размер на 3 289 408,80 лв. по фактури за които е прието, че не отразяват реално изпълнение на доставки на услуги.

С Решение № 533/12.03.2012г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, [населено място] при ЦУ на НАП ревизионният акт е частично потвърден.

В настоящото производство се обжалват установените с ревизионния акт задължения по ЗДДС произтичащи от отказ на право на данъчен кредит по фактури издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] и съответните лихви в размер на 248 039.99 лева, както и корекцията на декларираните резултати с годишните данъчни декларации по ЗКПО за периодите от 01.01.2004. – до 31.12.2009г. , с която е определен допълнително корпоративен данък в общ размер на 371 071,11 лв. и лихви в размер на 149 348,56 лв

В съдебното производство с разпореждане от 22.03.2013г. съдът е назначил съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертизи, като е дал указания на жалбоподателя да внесе определения депозит. Съобщението за внасяне на депозита е връчено на 28.03.2013г. В с.з. на 08.04.2013г. съдът е дал последна възможност на жалбоподателя да представи доказателства за внесен депозит по назначените съдебни експертизи. В с.з. на 24.06.2013г. съдът е констатирал липсата на внесен депозит от страна на жалбоподателя, поради което е отменил определения, инкорпорирано в разпореждане от 22.03.2013г. за назначаване на експертизи.

По ЗДДС

На долупосочените дружества са извършени насрещни проверки, документирани с протоколи за извършени насрещни проверки, в хода на които са изготвени и връчени ИПДПОЗЛ. За връчването им са извършени посещения на адресите на кореспонденция, при което не са намерени представляващите или упълномощени лица, поради което не е извършена проверка на счетоводствата на доставчиците. В резултат на редовно връчени ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК не са представени доказателства от страна на издателите на фактурите.

1. Относно дружеството [фирма] не е признат данъчен кредит в размер на 88 530,00 лв. по 17 броя издадени фактури за данъчните периоди от 01.01.2007г. до 30.05.2007г. Извършена е насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП № 2225-7-1000326-0020/28.01.2011г.

В хода на ревизията самото ревизирано дружество е представило спорните 17 броя фактури с предмет „реклама съгласно договор”, придружени с доказателства за плащане - фискални бонове, платежни нареждания; договор за реклама от 02.01.2007г., описи с номера от 1 до 5 от дати 30.04.2007г., 03.05.2007г., 14.05.2007г. 28.05.2007г., 31.05.2007г., в които са изброени видове, количества и стойност на рекламните материали, носещи подпис на изпълнителя, без да са посочени индивидуализиращи данни за лицето и връзката му със стопанската дейност на доставчика; приемо-предавателен протокол от 31.05.2007г. към договор за реклама от

02.01.2007г. С последния е направено изявление от страните, според което изпълнителят отчита, а възложителят приема за извършено възложеното по чл. 1 от договора. Приема се възнаграждението по договора да бъде в размер на 531 080,00 лв. и че същото е със срок за плащане до 30.06.2007г.

Не съществуват конкретни данни във връзка с изпълнението по всяка една от фактурите.

Според чл. 1 на договора, където е очертан предмета му, е видно, че се касае за предоставяне на отделни услуги във връзка с реклама – изработване на дискове, зимни и летни шапки, чаши, чадъри; изработка на клипове; дизайн и предпечатна подготовка на визитки и папки; презентация и популяризиране на дейността пред широка аудитория.

Договорът не съдържа клаузи относно конкретни параметри на отделните рекламни материали, формиране на себестойността им, а е налице единствено уговорено възнаграждение в твърд размер на 531 080,00 лв..

Текстът на приемо-предавателните протоколи /ППП/ не свидетелства за дадена отчетност, която обичайно следва да включи разходи за вложени материали, труд, евентуално подизпълнители.

Представените описи не съдържат данни от които да може да се направи връзката им с издадените за периода от 01.01.2007 г. до 30.05.2007 г. фактури – общо 17 броя. Същевременно във фактурите предмета е посочен общо, без индивидуализиране на конкретното изпълнително действие, доколкото според договора се дължат разнообразни по вид действия.

Представен е документ на английски език, наименован С.'S P., без данни за връзката му с процесните фактури и дейността на [фирма].

В жалбата не се съдържат конкретни доводи за незаконосъобразност на РА в частта му, в която не е признато правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма]. Поради горното жалбата в тази и част се явява неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

2. Относно Д. П." Е. не е признат данъчен кредит в размер на 78 899, 36 лв. по 18 броя фактури за данъчните периоди от 01.06.2007г. до 30.11.2007г.

Извършена е насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП № 2225-7-1000326-0024/28.01.2011г.

Ревизираното дружество е представило процесните 18 бр. фактури с фискални бонове за плащане на данъчната основа, платежни нареждания с предмет „превод ДДС по фактура № ...“; договор за реклама от 01.06.2007_г., отчети по договор за реклама, проекто-бюджети по договора за реклама.

Представеният договор от 01.06.2007г. е за извършване на дейности, изброени конкретно в т.1, които се изразяват в: изготвяне на модели на рекламни стикери; изработване на клипове за рекламна кампания; рекламен банер, дизайн и предпечатна подготовка на визитки и папки; презентация на английски език; конфигуриране и преинсталиране на компютърна система; изтриване на база данни и въвеждане на нова.

В т.2 от договора е посочено, че при осъществяване предмета на договора възложителят се задължава да плати на изпълнителя сума от 475 000,00 лв. Не е налице уговорка за диференциране на стойността на рекламните материали и възнаграждението за изработването им.

С ППП от 29.11.2007г. е документирано извършването на посочените в т. 1 от

договора дейности и че е налице основание за плащането на дължимото по договора възнаграждение в окончателен размер на 473 396,16 лв..

Според съдържанието на представените Отчети по договора за реклама, в същите се посочват излъчвания на рекламен банер, за което са посочени часови пояси. С договора обаче не е налице възлагане на излъчване. Не е ясно и мястото на това излъчване, както и притежаването на права от страна на доставчика да осъществи излъчване /по Интернет или електронна медия/ по смисъла на Закона за далекосъобщенията.

Цената на договора е определена общо, но задълженията на изпълнителя са за различни дейности в областта на рекламата, като според естеството им, същите имат самостоятелно съществуване и е възможно дори задължително посочването на индивидуална стойност за всяко от тях.

С жалбата по административен ред е представен документ, наречен от жалбоподателя фирмена презентация на хартиен носител, представляваща 15 страници, върху воден знак, съдържащ наименование F. S. S. / F. D..

Документът не съдържа данни за авторство, както и за връзката му с дейността на [фирма].

Жалбоподателят не развива конкретни доводи в жалбата до съда във връзка с незаконосъобразност на отказа на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма]. Прилага отново представените вече в ревизионното производство документи. Поради посочените по-горе мотиви обаче жалбата му в тази част се явява неоснователна, тъй като представените доказателства не обосновават извод за реално осъществени доставки.

3. Относно [фирма] не е признат данъчен кредит в размер на 4 204,00 лв. по фактура № 250/28.12.2007 г. за данъчен период м. 12.2007г.

Извършена е насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП № 2225-7-1000326-0014/01.04.2011г.

По данни от информационните регистри фактурата е отразена в дневника за продажби на доставчика, но като издадена на [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Фактурата е с предмет „луксозни рекламни материали” – 850 бр. с единична цена 24,73 лв.. В хода на ревизията от ревизираното дружество е представена спорната фактура, придружена с фискален бон, възлагателно писмо, изхождащо от управителя с посочване на вида на рекламните материали – луксозни папки, бележници и календари, приемо-предавателен протокол от 28.12.2007г., главна книга на [фирма], за периода 01.12.2007г. – 31.12.2007г., Обратна ведомост /последните носят печат на дружеството/, но заверката не съдържа данни за лицето, което я е извършило.

В жалбата до съда не се съдържат доводи относно незаконосъобразност на отказа на данъчен кредит по фактурата, издадена от [фирма], представени са отново доказателствата, приложени към ревизионната преписка. Тъй като доставчикът не е бил открит на адреса от него не са представени доказателства за реалност на доставката. В този смисъл правилно органът по приходите е отказал правото на данъчен кредит на жалбоподателя.

4. Относно [фирма] не е признат данъчен кредит в общ размер на 4 000,00 лв. по издадена фактура № 213/31.07.2008 г., отнасяща се за данъчен период м.07.2008 г.

Извършена е насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП

№ 2225-7-1000326-0023-1/28.01.2011 г. В резултат на редовно връчено ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК не са представени доказателства.

В хода на ревизията ревизираното дружество е представило договор за реклама от 26.06.2008г., спорната фактура, придружена с фискален бон, преводно нареждане за превод на ДДС, банково извлечение, приемо-предавателен протокол, Рекламна S. игра /документ, носещ печат на [фирма], но незаверен и неподписан, без дата, представляващ описание на игра, условия за участие и награждаване/.

В предмета на спорната фактура е вписано „реклама“ количество – 1, единична цена 20000,00 лв.. По този начин оформен първичният счетоводен документ не отговаря на изискванията на чл.114 от ЗДДС, както твърди жалбоподателят. Последният не е развил в жалбата до съда доводи относно незаконосъобразност на отказа на данъчен кредит по издадената от [фирма] фактура, а е приложил отново същите доказателства.

По отношение на описаните по-горе доставки в т. 1 - т. 4 и доказателствата за тях правилно ревизиращите органи са приели, че не са доказани действително изпълнени и получени доставки и на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 9, чл. 25 и чл. 68 от ЗДДС не е признато право на данъчен кредит по спорните фактури.

Представените доказателства не обосновават извод за реално извършена доставка. Единствено притежаването на данъчен документ, отговарящ на изискванията на чл. 114 от ЗДДС, и сочещ на отделен ред начисленият данък не е достатъчно условие за упражняването на правото на данъчен кредит. Преценката за реалността на конкретна доставка следва да бъде извършена въз основа на всички обективно установени по делото факти. Правото на приспадане на данъчен кредит за получателя по данъчни фактури винаги се свързва с наличието на реално осъществени доставки и само при безспорно установяване на такива са приложими разпоредбите на материалните национални закони и тези на ЕС, респективно приложима е практиката на С. по Шестата Директива и Директива 2006/112/ЕС за признаване правото на данъчен кредит. Представените писмени доказателства за доставката представляват заявления, отчети, договори, протоколи и не са достатъчни да обосновават извод за фактическо изпълнение на облагаема доставка от страна на доставчика, респ. – получаване на резултата от сключения договор именно по силата на издадените от доставчика фактури. Не са налице съответни съпътстващи фактическото изпълнение на доставката доказателства. Доставчиците не са ангажирали доказателства за направени разходи във връзка с изпълнението, заведена счетоводна отчетност, която да е достатъчна за определяне на задълженията им по ЗДДС, както и кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките.

В конкретния случай фактурите не съдържат изискуемата от закона информация за доставката – доставката не е описана конкретно, според нейната специфика, а най-общо „реклама“ и не съдържат реквизит по чл.114, ал.1, т.10 – датата на която е възникнало данъчното събитие на доставката. В данъчната фактура следва да се посочат всички данни за доставката, които да я индивидуализират и които са достатъчни да отговорят на потребностите на

всяка една от страните за администриране на данъка и за обезпечаване на доказателствената сила на документа. Редовността на фактурата същевременно обезпечават редовността на съответните счетоводни записвания, както и изпълнението на задължението по чл.123 от ДОПК – всяко задължено лице да води подробна счетоводна отчетност, която е достатъчна за установяването на задълженията му по този закон.

В ревизионното производство не са представени годни доказателства за водената счетоводна отчетност на доставчиците, което от своя страна е относимо обстоятелство за преценката на другите доказателства – договори, фактури и протоколи.

Поради изложените съображения, жалбата е неоснователна в тази част – относно фактури за доставки на рекламни услуги, издадени от посочените по-горе четири дружества.

5. Относно [фирма] не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 33 046, 00 лв. по 5 броя фактури за данъчните периоди м.01., м.03, м.05, м.06 и м.07.2010г.;

Извършена е насрещна проверка, документирана с ПИНП № 2225-7-1000326-0015/29.12.2010г. Изготвено е ИПДПОЗЛ, изх. № 98-00-4246/20.12.2010г., което е връчено на 21.12.2010г., но в резултат на това не са представени доказателства.

Ревизираното лице е представило процесните фактури, договор от 01.03.2010г. за изграждане на сигнално-охранителни системи, 4 броя протоколи и отчети към тях, протоколи образец 19 за установяване на извършването на СМР – 4 броя; Договор за управление от 06.01.2010г. данъчен амортизационен план, извлечение от главна книга и оборотна ведомост за процесните периоди, носещи името на [фирма].

Не са представени доказателства за конкретни параметри на доставките, не са представени доказателства за възможността на доставчика да изпълнява фактурираните услуги, както и не е представена счетоводна отчетност във връзка с доставката.

Позовавайки се на цитираните по-горе доказателства, жалбоподателят поддържа, че същите обосновават реалността на доставката. С жалбата до съда доказателствата са представени отново.

Предмет на фактура № 0...21/28.01.2010г. е „по договор за управление”, а по останалите 4 броя фактури – „изграждане на СОС системи – количество 1”, единичната цена е различна и е в порядъка между 15 000, 00 лв. и 45 000,00 лв..

Доказването на двата вида доставки е с протоколи и отчети към протоколи. Протоколите не съдържат информация от която да се направи заключение относно конкретно настъпило данъчно събитие – извършена услуга. Представените отчети към протоколите съдържат списъци на адреси, като вероятно имат за цел да докажат обекта на който са предоставени услугите.

Тези писмени доказателства според настоящата инстанция не са достатъчни да обосновават фактическото изпълнение, доколкото за същото следва да са направени и отчетени разходи от страна на изпълнителя, необходимо е да се докаже наличието на лица със съответна квалификация, както и доказателства за притежавана апаратура и инструменти /услугите са

изграждане на сигнално-охранителни системи/.

И двата договора от 01.03.2010 г. за изграждане на светлинно –охранителни системи /СОС/ и от 06.01.2010 г. с предмет текущ надзор и контрол върху работата на СОС, според своите клаузи могат да бъдат определени като рамкови договори, за изпълнението на които са необходими допълнителни изявления за конкретизиране на обектите, начина на формиране на цената, особеностите на всеки обект. Също недостатъчното индивидуализиране на предмета на доставката във фактурата е пречка да бъдат направени изводи относно връзката на фактурата с другите доказателства, поради което може да се направи извод, че не документират действителни изявления от страните.

Неоснователно е възражението в жалбата, че в случая липсват конкретни мотиви, водещи до определянето на доставките като нереални. Органът по приходите не се е позовал единствено на хипотези и предположения базирани на насрещните проверки на доставчика, а е анализирал подробно представените от ревизираното лице доказателства. Реалността на доставките е условие, без което не възниква правото на приспадане на данъчен кредит. В тежест на ревизираното лице е да докаже този факт с правно значение, от осъществяването на който черпи изгодни за себе си правни последици

6. Относно [фирма] не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 36 000,00 лв. по 10 бр. фактури, отнасящо се за данъчните периоди м.03, м.04 и м.05. 2008г.

Извършена е насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП № 2225-7-1000326-0019/18.02.2011г.

В резултат на редовно връчено ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК не са представени доказателства от страна на издателя на фактурите.

От ревизираното дружество са представени спорните фактури, доказателства за плащане – фискални бонове и преводни нареждания, договор за извършване на СМР от 18.02.2008_г., приемо-предавателни протоколи, протоколи за установяването на завършването и заплащането на видове СМР.

Ревизиращият екип е анализирал представените доказателства и е приел, че са недостатъчни за обосноваване на извод за реалност на доставката. Позовал се е на липса на доказателства за обекта на СМР, вложени материали и труд, кадрови потенциал за извършване на услугите.

Предметът на всички фактури е посочен общо – СМР. Приемо-предавателните протоколи също не съдържат данни за конкретно данъчно събитие за определен обект. В протоколите обр. 19 - 10 броя фигурират по няколко обекта - например – А. – кл. Пещера, кл. В., кл. К. В., въз основа на което може да се направи извод, че не се води счетоводна отчетност за отделните обекти, което от своя страна води и до липса на обосновка за образуване на цената.

Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1 от ЗДДС всяко регистрирано лице следва да води подробна счетоводна отчетност, която е достатъчна за установяване на задълженията му по ЗДДС, което поради ненамирането на доставчика на адреса му за кореспонденция не е установено за него.

За този доставчик важат и развитите мотиви относно доставките по т.1 -4, както и изложеното в т.7.

Неоснователни са направените в жалбата възражения, че са налице безспорни доказателства за реалното изпълнение на услугата. Отчетен е факта, че ревизираното лице е представило доказателства в потвърждение на това, че е приело извършените услуги, като тези доказателства са подробно анализирани от ревизиращите органи. Жалбоподателят неправилно счита, че на основание чл.71, ал.1 от ЗДДС, когато е налице доставка на територията на страната, единствената предпоставка за упражняване правото на данъчен кредит, е получателят по доставката да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 и чл.115 от ЗДДС, в който документ данъкът да е посочен на отделен ред. Съображения, относно несъстоятелността на тези му твърдения са развити по-горе.

7. Относно [фирма] не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 26 455,90 лв. по 7 броя фактури, издадени през данъчните периоди м.12.2007 г. и м.01.2008 г.

Извършена е насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП № 2225-7-1000326-0023/28.01.2011г. По реда на чл. 32 от ДОПК е връчено ИПДПОЗЛ, в резултат на което не са представени доказателства.

Ревизираното дружество е представило договор от 19.11.2007г. за извършване на СМР, спорните фактури, доказателства за плащане – фискални бонове и платежни нареждания /последните за превеждане на данъка по фактурите/, приемо-предавателни протоколи, протоколи за установяване на завършването и заплащането на натурални видове СМР.

Касае се за фактури с предмет СМР, без други индивидуализиращи данни. Анализ между протоколите, обр.19 за изпълнени работи от [фирма] и за изпълнените работи от [фирма] в т.6 по-горе, налага извод, че двамата доставчици са предоставяли едни и същи услуги на едни и същи обекти.

Непредставената счетоводна отчетност от страна на доставчиците е пречка да се установи отделна отчетност за всеки от обектите. Това е така и поради общия предмет на спорните фактури, без индивидуализиране на видове, количества, обекти на предоставяните услуги.

Фактурите, които ревизираното дружество е издавало на [фирма], в клоновете на която са извършвани СМР за периодите посочени в т. 6 и т. 7 от решението, съдържат конкретно посочване на съответния клон, подробно документират видовете получени работи и едновременно с това посочват протокол от по-ранна дата за настъпило данъчно събитие. Съпоставката между доказателствата, по които ревизираното дружество е изпълнител и тези, по които е получател показва, че те се различават съществено. Първите носят достатъчна информация за изпълнена облагаема доставка – отделните й изпълнителни дейности, вложени материали и обосновават достатъчно цената. Това налага извода, че е малко вероятно дружеството да е използвало подизпълнители -издателите на спорните фактури. Същото е било във възможност да изпълни доставките към своя възложител със собствени кадрови и технически ресурс.

Предвид горното правилно е отказано право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма]. Действително, както смята жалбоподателя в

българското законодателство не са дефинирани безспорни критерии за „липса на доставка“, които категорично да определят процесните доставки като такива. Затова наличието на доставка следва да се преценява за всеки конкретен случай и с оглед спецификата на всяка доставка и наличието на възможните за нейното реално осъществяване доказателства. Както беше подчертано неправилни са развитите и за този доставчик в жалбата доводи в посока, че единствено притежаването на данъчен документ с посочен данък на отделен ред, съобразно изискванията на чл.114 и чл. 115 ЗДДС, може да бъде основание за получателя по съответната доставка на стока или услуга, да претендира данъчен кредит съобразно чл. 71, т.1 от ЗДДС.

8. Оносно [фирма] не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 219 517,14 лв. по 18 бр. фактури.

Извършена е насрещна проверка, документирана с ПИНП № 2225-7-1000326-0028/06.01.2011 г. Връчено е ИПДПОЗЛ в резултат на което не са представени доказателства.

В хода на ревизията ревизираното дружество е представило договор от 25.02.2008г., спорните фактури, фискални бонове, отчети от 1 до 21, протоколи за установяване извършването и заплащане на натурални видове СМР – 21 броя.

Ревизиращите органи са се позовали на обстоятелството, че доставчикът не е представил доказателства, след редовното им изискване по реда на ДОПК от които да може да се обоснове реалното извършване, осчетоводяване и плащане по процесните фактури. Не са представени доказателства за заети лица, квалифицирани за изграждането на СО системи.

С жалбата се твърди, че ведно с представените доказателства в хода на ревизията следва да се имат предвид и доказателства от счетоводната отчетност на [фирма], с които се е снабдил жалбоподателят, представляващи оборотни ведомости, хронологии на счетоводни сметки и други. Към жалбата пред административния орган са приложени доказателствата, които са били представени и в хода на ревизията, но сред тях не съществуват доказателства от счетоводната отчетност на доставчика. Жалбоподателят поддържа, че независимо от другите доказателства, процесните фактури отговарят на изискванията на чл.114 – данъкът е посочен на отделен ред.

Въз основа на представените доказателства, включително и с жалбата до съда настоящата инстанция намира следното:

С договора от 25.02.2008г., изпълнителят поема задължение да извърши изграждането на С. системи, включително прокарване на кабели, монтаж на датчици, хранящи устройства, програмиране и пускане в действие на системите, пожарогасителни системи, системи за видеонаблюдение, системи за контрол на достъпа. Видно от Договора от 25.02.2008г. предметът на доставката е общо формулиран без да се уточнява мястото на извършване на услугите по изграждането на С. системи, във представените фактури също наименованието на услугата е неконкретизирано „изграждане на СО системи“ без да е посочено по кой договор и за кой обект са издадени фактурите, както и за кои точно дейности. Не доказват реалността на извършените доставки и представените извлечения от банкови сметки за извършените плащания по

фактурите, както и касовите бонове, които не съдържат никаква по-конкретна информация. Представените отчети с номера от 1 до 21 представляват списъци на обекти в различни градове и не са подписани от представител на получателя по доставките. Освен адресите, в тези отчети е посочено, че същите са обекти на [фирма]. Представените протоколи за СМР не съдържат посочване на обекта за който се отнасят. От съдържанието на посочените доказателства не могат да се извлекат данни, които да обосноват връзката им едно с друго, както и да бъде обоснован какъвто и да било извод относно конкретни параметри на услуга по изграждане на СОС.

Предметът на спорните фактури и доказателствата за доставката са аналогични с описаните в т. 5 по-горе, поради което следва да се имат предвид мотивите, изложени там.

Относно твърдението, че процесните фактури отговарят на изискванията на чл. 114 от ЗДДС след сравнителен анализ на фактурите, по които ревизираното дружество е изпълнител и спорните фактури, по които същото е получател се установява, че първата група фактури съдържат действително всички индивидуализиращи доставката данни – обект, вид на извършеното действие, протокол въз основа на който е възникнало данъчното събитие, съпътстващи разходи – труд, материали, пътни разходи и други, които в съвкупност формират данъчната основа. При съпоставката се установява, че процесните фактури документират единично извършени услуги по изграждане на СОС на цени в порядъка между 5 000 – 95000,00 лв. като не е ясно какви са критериите за образуване на цената. По фактурите, където тези елементи за изброени и посочени като стойност се формират цени в порядъка до около 16000,00 лв. без ДДС.

Както вече бе изтъкнато договорите не съдържат клаузи за формирането на цената, първичните счетоводни документи или другите съпътстващи доказателства, представени от страна на ревизираното дружество също не изясняват този въпрос, поради което няма категорични доказателства за реално извършени доставки по спорните фактури, издадени от [фирма].

9. Относно [фирма] не е признат данъчен кредит в размер на 194 522,00 лв. по 24 броя фактури, отнасящи се за данъчните периоди от 31.12.2007г. до 30.11.2009г.

Извършена е насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП № 2225-7-1000326-0029/01.02.2011г. Връчено е ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на престъпващия или упълномощено от него лице. Не са представени доказателства в указания срок.

След поверка в информационната система е установено, че към 30.11.2009г. е декларирало 2 броя трудови договори. За периода м.12.2007г. – м.04.2008г. не са подавани декларации образец 6.

В хода на ревизията от ревизираното дружество са представени договор за поръчка от 11.01.2008г. и анекс от 23.05.2008г., споразумителен протокол за прекратяване на договора от 30.09.2009г. договор за търговско посредничество от 06.10.2007г., констативни протоколи за 2008г. и 2009г. - 23 броя, спорните фактури, дебитни известия, доказателства за плащане.

След анализ на представените доказателства и при съобразяването им с другите факти и обстоятелства, установени в хода на ревизията,

ревизиращият екип е направил изводи, че не е налице кадрова обезпеченост на доставчика да осъществи предмета на договорите – изразяващ се основно в осъществяване на периодичен контрол за качествено изпълнение на монтираните сигнално-охранителни системи и предоставяната охрана в обектите на доверителя в страната. Направен е анализ на длъжностите на наетите лица – технически сътрудници и персонал и размера на възнагражденията им - работни заплати в размер на 250,00 лв.. Ревизиращият екип се позовава на липса на доказателства от счетоводната отчетност на доставчика, поради което представените от ревизираното дружество доказателства не са достатъчни да обосноват реалността на получените услуги и размера на платените възнаграждения.

При анализ на представените доказателства настоящата съдебна инстанция констатира, че в предмета на спорните фактури е посочено, че са съгласно договор от 07.01.2008г. или анекса към него. От представените два броя договори, посочени по-горе е видно, че не съществува договор от тази дата. Представените договори са от 11.01.2008г. и от 06.10.2007г. Изписването във фактурите на различна дата от тази на договорите се отнася за всички фактури – 24 на брой.

В представените констативни протоколи, с които се цели доказването на възникването на данъчно събитие, е налице изявление, че са изпълнени задълженията съгласно договора за поръчка. Самият протокол като писмено доказателство и частен документ съдържа единствено твърдение, че са изпълнени задълженията, но не свидетелства за извършените изпълнителни действия и получените резултати. В жалбата по административен ред са приложени Приложения към констативните протоколи, които съдържат списъци с адреси и отбелязване за поведението на охранителите – външен вид, дисциплина и т.н. Според договора за поръчка, изпълнителят дължи да осъществява периодичен контрол на монтираните сигнално-охранителни системи, а не на дисциплината на охранителите. Същевременно възниква въпросът как е определена стойността на възнаграждението, което възлиза средно месечно на 40000,00 лв.

Поради горното в тази си част жалбата е неоснователна и недоказана по отношение реалността на доставките, извършени от [фирма].

10. По отношение на [фирма] не е признат данъчен кредит в размер на 48 000,00 лв. по 10 броя фактури за данъчните периоди от 01.02.2010 г. до 31.07.2010 г.

Извършена е насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП № 2225-7-1000326-0015/03.01.2011 г., Изготвено е ИПДПОЗЛ, което е връчено на представляващия, но в указания срок не са представени доказателства.

При проверка в информационната система е установено, че спорните 10 броя фактури са отразени в дневниците за продажби и са с предмет „съгласно договор за управление“. Установено е също, че съгласно справка за актуалното състояние на всички трудови договори, дружеството не е имало назначени лица.

В констатациите на РД, както и в мотивите на РА е направен анализ на представените от страна на ревизираното дружество доказателства във връзка с получените доставки, представляващи спорните фактури, договор за

поръчка от 29.01.2010г., договор за управление и контрол от 29.03.2010г., договор за управление и контрол – С. от 30.03.2010г. констативни протоколи, доклади, отчети за извършена работа. Прието е, че представените доказателства не съдържат точния предмет на предоставените услуги, няма данни за превъзлагане, при положение, че дружеството не разполага с наети лица, не са представени доказателства за счетоводната отчетност на доставчика за установяване на плащанията, както и на другите счетоводни записвания във връзка с доставката.

Настоящата съдебна инстанция установява, че предметът на спорните фактури е посочен най-общо по следния начин – „по договор”, „съгласно договор за управление и контрол - С.”, „съгласно договор за управление и контрол – жива охрана”, „договор за управление и контрол – С. 30.03.2010г”. Констативните протоколи съдържат изявление, че е налице изпълнение на договора за съответния месец, а докладите към констативните протоколи съдържат списъци на обекти и отбелязване на дисциплината на охранителите. Доколкото спорните доставки са еднакви с разгледаните в т.9 и доказателствата за тях са еднотипни както по форма, така и по съдържание, следва да се имат предвид мотивите, изложени в т.9. Предвид тези мотиви законосъобразно е отказано правото на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], за които не е установено реално извършване на доставките. Неоснователно се твърди в жалбата, че органът по приходите се е позовал единствено на хипотези и предположения, без да анализира и установи фактическата обстановка, въз основа на доказателствата, с които е разполагал в ревизионното производство. Направен е анализ относно реалността на доставките и представените конкретни доказателства от страна на органа по приходите. Въпреки, че е установено издаването на фактурите, включването им в отчетните регистри, както при доставчика така и при получателя и начисляването на данъка, тези доказателства не са достатъчни за обосноваване на твърдението за наличие на реална доставка на услуги по смисъла на чл.9 от ЗДДС и настъпило данъчно събитие по чл. 25, ал.1 от закона.

В обобщение може да се каже, че фактурите, по които ревизираното дружество е получател не съдържат конкретните параметри на доставката. В представените договори, не съществуват уговорки относно конкретното съдържание, характера, обема на дължимите от изпълнителя действия, което е съществен елемент от съдържанието на всеки договор, основа за определяне на дължимата грижа и действия при изпълнението, както и за определяне на възнаграждението. Не съществуват уговорки за документиране на изпълнението по договора от страна на изпълнителя. Цялостната преценка на тези договори налага извод за липса на корелация между правата и задълженията на страните, т.е. – договорите гарантират получаването на възнаграждението и не държат сметка за насрещната престация – предоставянето на услугите.

Анализът на другите доказателства – приемо-предавателни протоколи, доказателства за плащане, навежда на същия извод, че страните са се съгласили и са уредили плащането /насрещната престация/ почти безусловно, но не са държали сметка за самото изпълнение, което по своята същност е

същественото съдържание на доставката на услуга. Именно извършването на услугата е правопораждащият факт за задължението за регистрирано лице изпълнител по облагаема доставка да начисли данък.

Не на последно място следва да се има предвид, че повечето от дружествата не са намерени на адресите за кореспонденция и представените доказателства не са проверени на мястото където се води счетоводството за обосноваване на доказателствената им сила.

По ЗКПО

За 2004г. е извършено увеличение на финансовия резултат с разходи по фактури за реклама, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 23, ал. 2 т. 26 от ЗКПО /отм./ в размер на 29 900,00 лв. и определен корпоративен данък размер на 8 276,78 лв. при деклариран 2 446,00 лв. Върху доначисления данък от 5 830,78 лв. е определена лихва в размер на 4 658,43 лв.. Фактурите са за извършена реклама.

За 2005 г. е извършено увеличение на финансовия резултат с разходи по фактури за реклама, издадени от [фирма], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 23, ал. 2, т. 13 от ЗКПО /отм./, във връзка с чл. 15, ал. 3, т. 2 от ЗКПО /отм./ в общ размер на 461 985,00 лв.. В резултат на ревизията е определен корпоративен данък в размер на 71 854,59 лв. при деклариран от ревизираното лице в размер на 2556, 84 лв.. За доначисления данък в размер на 69 297,75 лв. е определена лихва за забава в размер на 46 873,97 лв..

За 2006г. е извършено увеличение на финансовия резултат на основание чл. 23, ал. 2, т. 13 от ЗКПО /отм./, във връзка с чл. 15, ал. 3, т. 2 от ЗКПО /отм./ със сумата в общ размер на 206 360,00 лв., представляващи разходи по фактури, издадени от [фирма], [фирма], ЕИК[ЕИК] /СМР съгласно договор/, [фирма], ЕИК[ЕИК] /рекламен клип/, [фирма], ЕИК[ЕИК] /транспортна услуга/ и от [фирма], ЕИК[ЕИК] /транспортна услуга/.

В резултат на извършената ревизия декларирания КД в размер на 2 916,41 лв. е определен на 36 166, 54 лв.. Върху определения допълнително данък в размер на 33 250,13 лв. е начислена лихва за забава в размер на 18 110,27 лв.

За 2007 г. е увеличен финансовият резултат на основание чл. 16, ал. 1, във връзка с чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО със сумата в общ размер на 1 342 643,80 лв. В резултат на увеличението е определен КД в размер на 136 506,72 лв. при деклариран 2 242,34 лв.. Върху доначисления КД в размер на 134 071,72 лв. е начислена лихва в размер на 53 615,36 лв..

Непризнатите разходи са по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] /изграждане на СОС/, [фирма], ЕИК[ЕИК] /консултантски услуги/, [фирма], ЕИК[ЕИК] /изработка на рекламни материали/, [фирма], ЕИК[ЕИК] /СМР/, [фирма], ЕИК[ЕИК] /СМР/, [фирма], ЕИК[ЕИК] /СМР/ [фирма], ЕИК 175 264310 /услуга по договор/, [фирма], ЕИК[ЕИК] /СМР/, [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] /СМР/, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма].

За 2008 г. е увеличен финансовият резултат на основание чл. 16, ал. 1, във

връзка с чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО със сумата в общ размер на 783 320,00 лв.. В резултат на увеличението е определен КД в размер на 78 524,66 лв. при деклариран КД в размер на 2 785,80 лв. Върху доначисления КД в размер на 78 524,66 лв. е начислена лихва в размер на 19 472,39 лв..

Непризнатите разходи са по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] /изграждане на СОС/ [фирма] /консултантска услуга/

За 2009г. е увеличен финансовият резултат на основание чл. 16, ал.1, във връзка с чл.16, ал.2, т.4 от ЗКПО със сумата в общ размер на 465 200,00 лв.. В резултат на увеличението е определен КД в размер на 53 057,81 лв. при деклариран КД в размер на 2 350,00 лв.. Върху доначисления КД в размер на 50 096,07 лв. е начислена лихва в размер на 6 618,14 лв..

Непризнатите разходи са по фактури, издадени от [фирма] и [фирма], ЕИК[ЕИК] /изработка на рекламни материали/

Неоснователно е възражението в жалбата, че задълженията по ЗКПО за 2004г. и 2005г. са погасени по давност. Съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК публичните задължения се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Задълженията по ЗКПО/отм./ за 2004г. е следвало да се платят през 2005г. и давностният срок от 5 години изтича на 31.12.2010г., считано от 1 януари 2006г. Заповедта за възлагане на ревизия е в рамките на този срок от дата 08.09.2010г.

В хода на ревизията са извършени насрещни проверки на горепосочените доставчици, за което са изготвени ПИНП. Резултатите от извършените проверки са описани подробно на стр. 22 – стр. 61 от РА, както и в частта на настоящето решение относно доставките, за които не е признато правото на данъчен кредит.

По отношение на доставчиците, които не са посочени в първата част от решението е установено, че същите нямат регистрация по ЗДДС. Поради тази причина фактурите, издадени от тези доставчици – посочени конкретно за отделните годишни периоди са довели само до правни последици по реда на ЗКПО. Предмет на тези фактури са услуги, за доказването на които са представени като доказателства спорните фактури, договори и приемо-предавателни протоколи. Услугите са с предмет, аналогични на получените доставки, разгледани в първата част на решението – рекламни услуги, СМР, СМР по изграждане на СОС, консултантски услуги.

Доказателства за изпълнението на доставките са представени само от ревизираното дружество.

В обобщение на конкретните мотиви, изложени за всяка една от доставките следва да се посочи, че не са представени доказателства, които да обосноват документално разходите по процесните фактури и доставчиците не ангажират доказателства за счетоводна отчетност във връзка с осъществяването на доставката и получаването на плащанията.

Установени са и конкретни факти и обстоятелства, които са в подкрепа на направените изводи за липса на реално изпълнени доставки: липса на доказателства за кадрова и техническа обезпеченост на доставчиците; някои от доставчиците не са подавали Г. за съответните години – [фирма],

[фирма]; доставчици за които няма данни в търговския регистър - [фирма], [фирма], [фирма], [фирма]. За доставчиците, които са представили доказателства в хода на насрещните проверки и при анализ на същите, ревизиращия екип, е установил, че: за [фирма] са представени само фактури и договор, без доказателства за плащане; за [фирма] – в писмени обяснения сочи, че не пази и съхранява доказателствата; за [фирма] и [фирма] са представени фактурите, но без хронологични и аналитични дневници на счетоводни сметки 411 клиенти и 501 „каса“, както и непредставена в цялост сметка 703 „Приходи от продажби на услуги“. За [фирма] е посочено, че няма регистрация по ЗДДС, но документално е реализирал задължителния оборот; за [фирма] и [фирма] – извършени са ревизии, издадени са РА и е констатирано, че не са извършвали облагаеми доставки.

Въз основа на изложеното, настоящата съдебна инстанция намира за правилно и законосъобразно извършеното увеличение на финансовия резултат със съответните разходи за рекламни услуги, СМР – изграждане на СОС, консултантски услуги, които не са реално получени.

Съгласно чл.14, ал.1 от ЗКПО /отм./ когато една или повече сделки са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, дължимият данък на лицата се определя, без да се взема под внимание частично или изцяло резултатът от тези сделки. За посочените доставки, за периодите от 01.01.2004г. – 31.12.2006г. са направени правилни и законосъобразни изводи, че сключените сделки са с цел отклонение от данъчно облагане /чл.14 ЗКПО /отм./ и на основание чл.15, ал.2 от същия закон са извършили увеличение на финансовия резултат преди данъчното преобразуване със сумите, произтичащи от тези сделки за 2004г. и 2005г. и 2006г. Увеличавайки финансовия резултат със стойността по тези фактури, ревизиращите органи са доначислили данъци, съгласно разпоредбата на чл.14 ЗКПО /отм./, в редакцията ѝ към процесните периоди на 2004г. и 2005г. и 2006г. За да се приеме, че настоящият казус попада в хипотезата на тази правна норма, е необходимо изискваната от закона цел да бъде конкретно и изрично доказана. В случая, органът по приходите е извел тази презумпция за фиктивност на сделките от факта, че доставчиците и получателят на услугите не са представили доказателства на истинността на стопанските операции. Констатациите на ревизиращите органи логично обуславят извода, че сключените сделки са с цел отклонение от данъчно облагане, предвид липсата на годни доказателства за противното. Фактурите са издадени не за доставка на стока, а за извършване на специфични услуги, за които се изисква специална кадрова и техническа обезпеченост и умения. Липсват доказателства относно това какви са параметрите на извършваната рекламна дейност, консултантска и СМР дейност. Изложеното дава основание да се приеме, че е налице хипотезата на чл. 14 ЗКПО /отм./ и на чл. 23, ал. 2, т. 13 ЗКПО /отм./, от което следва, че финансовият резултат трябва да се увеличи с разходите, произтичащи от тези сделки. Следва да се отбележи, че изискването на ЗКПО /отм./ за признаването на даден разход като такъв, е той да е действително извършен и да е осчетоводен правилно.

ЗКПО съдържа аналогични на горните разпоредби, в редакцията, относима за образуване на финансовите резултати за периодите от 01.01.2007г. до

31.12.2009г., а именно чл. 16, ал. 1, т. 1: когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчният финансов резултат се определя, без да се вземат под внимание тези сделки. Съгласно чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, за отклонение от данъчно облагане се смята и заплащането на възнаграждения за услуги, без те да са реално осъществени. Именно такава е хипотезата, установена от органа по приходите относно изплатените възнаграждения по спорните фактури за извършени услуги, без същите реално да са изпълнени/получени. Предвид това, с извършеното от органа по приходите увеличение на финансовия резултат със стойността на отчетените като разход фактури, издадени за сделки, които реално не са осъществени, е отстранено влиянието на тези разходи върху финансовия резултат на жалбоподателя, т. е. стойността по тези фактури не е взета под внимание. Освен това, съгласно чл.26, т.2 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели разходите, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Според чл.10, ал.1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция.

Предвид горното неоснователна се явява жалбата и в частта относно извършените корекции по ЗКПО /отм./ и ЗКПО.

Предвид горното жалбата като изцяло неоснователна следва да се отхвърли, а на ответника да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на основание чл.161, ал.1 от ДОПК в размер до минималното възнаграждение за един адвокат на 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана жалбата на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, [населено място] представлявано от управителя В. Т. Д. против ревизионен акт № [ЕГН]/11.07.2011г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С., частично потвърден с решение № 533/12.03.2012г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

